

Motiver til foranstaaende Udkast.

Under Reykjaviks stigende Opkomst og Handelsforholdenes livligere Udvikling er det mere og mere blevet følt af Eiendomsbesidderne i denne Kjøbstad som et trykkende Savn, der har øvet en lammende Indflydelse, navnlig ved Banskfeligheden i at erholde Laan i de dem tilhørende Bygninger, at man hidtil var udelukket fra at faae disse brandforsikrede paa en betryggende Maade, idet Byen alene var henvisst til Assurance i udenlandske Selskaber, hvilket foruden den høie Præmie, disse Selskaber fordrede, tillige frembød flere Misligheder, saasom Indkrævning af Erstatningssummen i et fremmed Land og Muligheden af saadanne private Kompagniers Insolvents.

Dusket om Reykjaviks Optagelse i et af de i Danmark bestaaende Brandforsikrings-selskaber har derfor i de sidst forløbne 25 Aar flere Gange trængt sig frem. Det første Forslag herom fremkom i Aaret 1838, idet daværende Stiftamtmand Bardenfleth hos det danske Kancelli androg paa, at Byen maatte blive indlemmet i de danske Kjøbstæders Brandforsikkring. Da dette Forslag fandt Medhold hos Kancelliet, blev det forelagt de i Aaret 1840 forsamlede Roeskildske og Viborgske Stænder for at erfare, om disse med Hensyn til de danske Kjøbstæders Interesse maatte have Noget at erindre imod den foreslaaede Indlemmelse. Skjøndt ikke faa Stemmer yttrede sig til Gunst herfor, blev dog Resultatet, at den sidstnævnte Forsamling fraraadede Forslaget, medens den førstnævnte antog, at man for Tiden ikke burde gaae ind derpaa, men dog derhos androg paa, at nærmere Oplysninger angaaende Tilstanden og Forholdene maatte indhentes, for at man kunde komme til nøiere Kundskab om de Omstændigheder, hvorefter Størrelsen af den Risiko, som Brandforsikringen maatte paadrage sig ved at gaae ind paa det gjorte Forslag, kunde bedømmes.

De i Aaret 1846 nedsendte Oplysninger fandtes imidlertid ikke at være af saadan Betskaffenhed, at de kunde svælle de Betænklichkeiten, der fra de danske Provindsialstænders

Side vare reiste mod den attraaede Indlemmelse, og Kancelliet fandt sig derfor ikke foranlediget til paany at forelægge Sagen for disse. Men idet det dog maatte erkjendes onskeligt, at en By, hvis Bygninger dengang vare vurderede til henved 200,000 Rd., snarest muligt kunde indtræde i en Brandforsikkring, meddeltes, at Finantsdeputationen efter Rentekammerets Forslag for det Tilfælde, at Reykjaviks Indvaanere maatte ville oprette en indbyrdes Assuranceforening for deres Bygninger, havde samtykket i at understøtte Oprettelsen af en saadan dels indirekte ved, at det Offentlige indtraadte i Foreningen for de samme tilhørende Bygningers fulde Tagationsværdi, dels direkte ved at garantere et Beløb af 8 å 10,000 Rd., hvis Ildsvaade skulde opstaae, forinden et saadant Beløb var opsamlet, dog under Betingelse af, at de følgende Aars Kontingenter forlods anvendtes til at dække et saadant Forskud, at Finantserne modtog de indsamlede aarlige Bidrag til Forrentning, at Assurancen blev tvungen, og at $\frac{1}{3}$ af de forsikrede Bygningers Tagationsværdi altid forblev for Eierens Risiko.

En i denne Anledning af det forsamlede Borgerklub i 1847 i Reykjavik afholdt Raadstueafsamling mente imidlertid ikke under disse Betingelser at kunne inklade sig paa Tilbudet, vel nærmest fordi man antog, at en Forsikkring der ikke havde nogen anden Basis end et fast bestemt, temmelig ubetydeligt Kontingent og en Garanti, der ikke udgjorde $\frac{1}{3}$ af hver enkelt af de høiest forsikrede og for Ildsfare mest udsatte Bygningers Værdi, ikke vilde formaae i nogen væsentlig Grad at opnaae sin Hensigt, navnlig ikke at der i de forsikrede Eiendomme kunde forventes meddelt Laan, og herved den Byrde opveies, som vilde paalægges Eiendommene ved en af dem ikke tidligere svaret Afgift.

Der fandtes desuagtet stor Interesse i Reykjavik for Oprettelsen af en Brandforsikkring, og en ifølge Stiftamtmand Rosenørns Opfordring sammentraadt Komitee affattede i 1848